

3. søndag efter påske d. 22. april 2018

Salmer:

750 Nu titte til hinanden

448 Fyldt af glæde over livets under

Dåbssang – Vi står her og vifter med vores flag

44 Urolige hjerte

69 Du fødtes på jord

208 Skriv dig, Jesus på mit hjerte

36 Befal du dine veje

Prædiketekst: Johannesevangeliet 14,1-11

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.« Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.«

Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig. Hvis vi tager de ord ud af sin sammenhæng, kunne det måske være ord, som en kaptajn siger til sin deling soldater lige inden de går i kamp. Til opmuntring og for at give dem mod til kampen.

”Bliv ikke bange, det hele skal nok gå, for Gud er med jer, bare stol på mig.”

Eller vi kan forestille os en amerikansk præsident trøste sit folk efter et terrorangreb. Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig. Mig og Gud vi skal nok klare sagerne. Bare rolig. Vi skal nok få ram på fjenden.

Jesus er hverken en kaptajn eller en amerikansk præsident. Langt fra, faktisk. Men ordene stammer fra ham, og han siger dem til sine disciple. Det var en sær presset situation. Vi er på den sidste aften, inden Jesus skal dø. Skærtorsdag. Han har lige vasket sine disciples fødder og vist dem, hvor meget han elsker dem. Vist dem, hvor meget han vil gøre for dem, ja, at han vil lide og dø for dem. Han har lige fortalt dem, at de vil svigte ham. Judas vil direkte forråde ham, Peter vil benægte, at han kender ham, og resten af flokken vil flygte bort i mørket.

En presset situation. Disciplenes hjerter bliver urolige, måske endda forfærdede, da de hører det. Jesus mærker det og siger: Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig.

Det er typisk Jesus. Han er direkte og realistisk omkring sagerne. Jesus lægger ikke skjul på, at disciplene vil svigte ham, når det allermest gælder. Men han siger ikke tingene ligeud for at såre og skabe ballade. Han er ikke ude på splid. Han er bare realistisk og sandheden selv. Og samtidig, så er han trøstende. Han trøster ikke ved at glatte tingene ud og lægge skjul på noget. Nej, han er både realistisk og trøstende. Netop fordi han er realistisk og siger tingene ligeud og ikke bare roser disciplene, selvom han ved de vil svigte ham, så er det lettere at tage trøsten til sig og stole på den.

Nu er vi så i kirke dag 2000 år senere og hører de samme ord.

Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig, siger Jesus.

Måske er vores situation ikke helt så presset som disciplene, vores bedste ven har ikke lige fortalt os, at vi vil svigte ham, og at han skal dø.

Men der er ligheder. Også vi er blevet vaskede som disciplene blev det. Vi blev det i dåben (som Silas lige er blevet det), og Jesus har der vist os, hvor meget han tjener os. For i dåben bliver vi i kraft af Jesu død og opstandelse Guds børn, vi får Jesus til bror og Helligånden til gave. Det evige liv begynder.

Og samtidig og alligevel, så har mange af os nok taget uro og bekymringer med herind i kirken. De er svære at lægge fra sig, og det er kun godt, for kirken kan rumme dem, Jesus kan rumme dem.

Måske har du taget et uroligt hjerte med herind, som bekymrer sig om, hvordan det hele skal gå. Et hjerte, som ikke kan falde til ro, for der er en usikker fremtid forude og uoverskuelige valg, der skal træffes. Eller der er relationer, som der er gået rod i, og du frygter, at de bliver fastlåste som kolde konflikter uden mulighed for forsoning og tilgivelse. Måske er dit hjerte uroligt over, om Gud mon virkelig kan elske sådan en som dig? Du ser kun din egen elendighed og alle de gange, du har svigtet.

Eller der er måske tvivl i forhold til Gud. Findes han? Hvad nytter det, at Jesus siger, vi skal tro på Gud, hvis Gud ikke findes? Eller vi kan tvivle på, om Gud virkelig en god og kærlig far? Vil han mig det godt? Hvorfor holdt han så ikke hånden over mig, da ulykken ramte mig?

Der er mange ting, som kan gøre vores hjerte uroligt.

Jeg havde et uroligt hjerte den anden nat, både da jeg lagde mig til at sove, og når jeg halvvågnede nogle gange i løbet af natten. Jeg bekymrede mig om det, jeg skulle nå næste dag, og om jeg kunne gøre tingene så godt, som jeg gerne ville. Jeg kom i tanke om salmen "Urolige hjerte", som vi lige har sunget. Jeg lå og nynnede den lidt for mig selv:

Urolige hjerte!

Hvad fejler dig dog?

Hvi gør du dig smerte,

du ej har behov?

Er han ej min Fader, som råder for alt?

Er ej mine tanker og hovedhår talt,

og har ej den bedste til ven mig udvalgt?

Det hjalp, og jeg faldt lidt til ro. Der var en tryghed i at betvivle uroen; at overveje, hvorfor jeg er så urolig og bekymret, når Gud virkelig er min far og har styr på det hele. Og ovenikøbet kender mig og har udvalgt den bedste ven til mig, nemlig sin søn, Jesus Kristus.

Vi kan godt synge sange og salmer for os selv. Det kan hjælpe lidt på uroen. Det kan virke beroligende, som vuggesange beroliger et barn.

Men jeg tror, at der skal mere til. Vi kan godt sige trøstende ting til os selv, og det kan virke. Vi kan godt sige opmuntrende ord til hinanden, og det er godt og vigtigt. Men i sidste ende er vi kun

mennesker. Der er brug for en stærkere stemme. En stemme, som både kender til realiteterne og ikke glatter noget ud. Som ved, at vi virkelig har brug for hjælp, som kender vores uro, bekymring, tvivl og mindreværd. Og samtidig en stemme, som trøster, og som taler med magt og autoritet fra Gud.

Jesus siger: Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig.

Jesus kender os. Han kender vores hjerte. Han ser det og ser, om det er roligt eller uroligt. Jesus er ikke kun interesseret i, hvordan vi lever vores liv. Om vi er næstekærlige og gode mod hinanden. Om vi tilgiver hinanden og lever i forsoning og fred med hinanden. Han er interesseret i vores hjerte. Det inderste og dybeste i os. Der, hvor vi ikke altid bryder os om at lukke andre ind. Der, hvor vi måske ikke engang selv vil kigge ind. Der ønsker Jesus at tale til os. Berolige os. Trøste os.

Jesus siger: Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig.

Hvorfor skal vi stole på ham? Hvorfor skal vi tro på, hvad han siger? Er hans trøst mere end en hyggelig vuggevise, vi kan synge for os selv? Ja, det tror jeg den er, for han kender både til livet hos Gud og til livet hos os. Det sidste først, livet hos os:

I læsningen fra Hebræerbrevet hørte vi:

For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men en, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.

Jesus kan have medfølelse og forståelse for alle vores skrøbeligheder, fordi han kender dem. Ikke et overfladisk kendskab, som når man læser om noget i en bog eller ser et dokumentarprogram på en skærm om det. Men han kender vores skrøbeligheder på egen krop. I Getsemane havde han hans hjerte uroligt, som aldrig før. Han vidste, hvad der ventede ham. Lidelse og død, og han kom i tvivl og blev bange. Søgte en vej ud, hvis det overhovedet var muligt. Men det var det ikke. For det var Guds plan og vilje, at han skulle lide og dø. Jesus blev fristet til at gå en anden vej flere gange i sit liv, både af Djævelen, af sine disciple og i sidste ende af sig selv. Men han valgte Guds vej og Guds plan. Død og opstandelse og i sidste ende himmelfart.

Jesus var tæt på menneskeheden og på sine disciple, da han var på jord. Han lærte alt om menneskelivet, han lærte om svigt og bedrag, han lærte sorg og glæde, fest og lykke, og han lærte om fred og urolige hjerter.

Derfor kender han til vores skrøbeligheder og til vores glæder og kan være helt medfølelse med os i dem. Det er der trøst i. Men hvis han kun et var menneske som os, så var hans sympati og medfølelse ikke anderledes end den sympati og trøst, vi kan give til hinanden. Det er den kun, hvis han virkelig var den, han sagde. Hvis han virkelig var Guds søn. Hvis han virkelig opstod af graven, viste sig for sine disciple og vendte tilbage det himmelske rige hos Gud. Der genindtog han sin plads ved Guds side, som han har haft siden tidernes begyndelse. Fordi han har den plads, og fordi han nu er hævet over tid og rum, så har han magt og autoritet. Så har hans trøst magt og autoritet.

Det har altid været kirkens og kristendommens tro og trøst, og det er derfor kirken og kristendommen kan rumme de urolige hjerter. For der er en, som ønsker at tale til vores hjerter. En, som kender til uroen fra egen krop, ja, fra sit eget hjerte og som samtidig har magt, guddommelig magt, til at trøste vores hjerter.

Jesus ønsker ikke at lulle vores urolige hjerter ind i en overfladisk søvn og lade som om, at alt er godt. Men han vil tale realistisk og trøstende til vores hjerter. Han siger til det: Ja, der er noget at være urolig over, men jeg, Guds søn, har magt til at give dig ro. Ja, der er en ukendt fremtid, men Gud har gode planer for dig. Ja, der er synd og skyld og svigt, men der er tilgivelse at få. Ja, der er tvivl, som plager, men den kender jeg, Guds menneskelige ansigt selv til, og den kan overvindes. Ja, der er mismod og mindreværd, som vil kvæle vores glæde og frimodighed, men jeg elsker dig højt og har givet mit liv for dig, siger Jesus.

Trøsten er i sidste ende, at vi skal være, hvor han er. Han kom til os, da han blev født på jord og levede her. Han kommer til os og taler til vores urolige hjerte, når det har brug for realistisk og trøstende tale. Og han kommer en dag igen for at tage os til sig. Hvad enten det bliver i vores levetid eller efter døden. Men han har forberedt en plads til os hos Gud. Han har gjort det muligt for os, at nå det evige liv i Guds hus, hvor der er nok af plads til os alle. For han er selv vejen til det evige liv. Når vi tror på ham, når vi sammenknyttes med ham i dåben og har fællesskab med ham i nadveren, så er vi på vej til det evige liv sammen med ham. Der i det evige liv, på den nye jord, skal

vores urolige hjerter være befriet fra alt det, som kan bekymre, gøre os urolige og holde os vågne om natten. Der skal vores hjerter være fyldt med glæde og fred!